

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LOFTING, HUGH

Povestea doctorului Dolittle / după un roman de Hugh John Lofting ;

trad.: Monica Grecu. - București : Unicart, 2020

ISBN 978-606-576-933-5

I. Grecu, Monica (trad.)

821.111

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiare, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

 Hugh John Lofting, autorul poveștii doctorului Dolittle, s-a născut la Maidenhead, în Berkshire, Anglia, pe 14 ianuarie 1886. Ambii săi părinți erau romano-catolici, însă mama sa, Elizabeth Agnes, era de origine irlandeză, iar tatăl său, John Brien Lofting, era englez. A avut patru frați și o soră.

La vârsta de opt ani, Lofting a fost trimis la Mount Saint Mary, școală catolică cu internat, unde a rămas timp de zece ani. Cu toate că Lofting și-ar fi dorit să se descurce singur și să urmeze o carieră de scriitor, el și frații săi au fost nevoiți să își asigure niște profesii de viitor. Astfel, a hotărât să devină inginer constructor și s-a concentrat asupra arhitecturii pe care a studiat-o la Massachusetts Institute of Technology, în Statele Unite.

În timpul colegiului, și-a potolit setea creativă scriind piese de teatru și nuvele. După ce a obținut diploma în 1907, Lofting și-a căutat de lucru în Anglia, în domeniul pentru care se pregătise. Până în 1912, se întorsese deja în State, ferm hotărât că ingineria nu i se potrivea. A început, de asemenea, să trimită articole și nuvele la diverse reviste.

Personajul care vorbea cu animalele a prins viață în scrisorile pe care Lofting le trimitea copiilor săi, scrise în tranșee în timpul Primului Război

Mondial, când știrile reale, spunea el, erau fie prea sinistre, fie plictisitoare.

Povestea doctorului Dolittle este prima din seria cu același nume. Următoarea carte, *Călătoriile doctorului Dolittle*, i-a adus autorului prestigioasa medalie Newberry, oferită pentru merite deosebite în domeniul literaturii americane pentru copii.

După un roman de Hugh John Lofting

Povestea doctorului Dolittle

Cuprins

1. Puddleby	7
2. Limbajul animalelor	12
3. Alte necazuri bănești	25
4. Mesaj din Africa	34
5. Marea călătorie	42
6. Polynesia și regele	50
7. Podul maimuțelor	56
8. Liderul leilor	67
9. Consiliul maimuțelor	73
10. Cel mai rar animal dintre toate	78
11. Prințul negru	85
12. Medicină și magie	93
13. Pânze roșii și aripi albastre	103
14. Avertismentul șobolanilor	106
15. Dragonul berber	111
16. Too-Too ciulește urechile	116
17. Bârfele oceanului	121
18. Mirosuri	127
19. Stânca	135
20. Satul pescarului	142
21. Din nou acasă	146

Capitolul 1

Puddleby

A fost odată ca niciodată, cu mulți ani în urmă, pe vremea când bunicii noștri erau de-o șchioapă, un doctor pe care-l chema John Dolittle. I se spunea doctorul Dolittle, fiindcă era chiar medic și știa foarte multe despre știința medicală.

Locuia într-un orășel pe nume Puddleby-on-the-Marsh¹, unde era foarte cunoscut de toată lumea, iar atunci când mergea pe stradă cu pălăria lui înaltă, toți ziceau: „Uite că trece doctorul! Ce om deștept!” Când îl vedeau, toți câinii și toți copiii dădeau fuga la el și îl urmăreau peste tot. Până și ciorile care locuiau în turnul bisericii croncăneau și dădeau aprobator din cap. Casa în care trăia se afla la marginea orășelului și era mică, dar avea o grădină foarte mare, cu o peluză lată și cu scaune din piatră la umbra sălciilor.

Sora lui, Sarah Dolittle, se ocupa de menajul casei, iar doctorul avea grijă de grădină. Îi plăceau foarte mult animalele și avea o sumedenie de specii pe lângă casă: un peștișor de aur în

¹ Băltoaca-din-Mocirlă (n.tr.)

iazul din fundul grădinii, iepuri în cămară, șoareci albi în pian, o veveriță în dulapul cu lenjerie de pat și un arici în pivniță. Mai avea o vacă și-un vițel, găini, porumbei, doi miei și multe altele, însă preferatele lui erau rața Dab-Dab, câinele Jib, porcușorul Gub-Gub, papagalul Polynesia și bufnița Too-Too. Sora lui îl tot certa din cauza animalelor și zicea că făceau dezordine în casă.

Într-o zi, venise la doctorul Dolittle o bătrânică reumatică și se așezase pe ariciul care dormea pe canapea. De-atunci, nu mai călcase pe-acolo, ci preferase să conducă mașina în fiecare sâmbătă până la Oxenthorpe, la cincisprezece kilometri depărtare, ca s-o consulte un alt medic.

Atunci, Sarah veni la el și îi spuse:

- John, cum vrei să vină bolnavii la tine dacă ții toate animalele astea în casă? Un doctor cu salonul plin de arici și de șoareci! E a patra persoană care pleacă din cauza acestor animale. O să sărăcim dacă o ții tot așa, căci n-o să mai vină la tine niciunul dintre oamenii aștia de calitate.

- Dar prefer animalele în locul acestor „oameni de calitate”, răspunse doctorul.

- Ești ridicol, răbufni sora lui și ieși ca o furtună din cameră.

Și așa, în timp, doctorul găzduia din ce în ce mai multe animale, drept pentru care pacienții lui se împușinau din ce în ce mai mult, până când nu

mai veni la consultație decât Măcelarul-pisicilor, pe care nu-l deranjau deloc animalele. Dar acesta nu era prea bogat și se îmbolnăvea o dată pe an, de Crăciun, când îi dădea doctorului câțiva bănuți pentru câteva pastile.

Nici măcar pe vremea aceea nu se putea trăi cu doar câțiva bănuți pe an și norocul doctorului a fost că avea niște bani puși deoparte în pușculiță, căci altfel nu se știe cum ar fi supraviețuit. După ce-și dădu seama în ce situație se afla, continuă totuși să adune și mai multe animale. Nici măcar nu-i păsa că îl costa o avere să le hrănească, așa că începură să se ducă și economiile.

Își vându atunci pianul, casa șoricelului său, care se mută în sertarul biroului, numai că și banii aceia fură cheltuiți. Fu nevoit să-și vândă costumul maro de duminică și săraci din ce în ce mai tare.

Acum, când ieșea pe stradă cu pălăria lui înaltă, oamenii își spuneau: „Uite-l pe doctorul Dolittle! A fost o vreme când era cel mai cunoscut medic din tot vestul țării, și-acum, ia uite, nu mai are bani și ciorapii-i sunt găuriți!” Dar câinii, pisicile și copiii tot alergau după el prin tot orașul, ca atunci când fusese bogat.

Capitolul 2

Limbajul animalelor

Intr-o zi, doctorul stătea de vorbă în bucătărie cu Măcelarul-pisicilor, care venise la consult, fiindcă îl dureau burta. Omul îi sugera să renunțe la meseria sa și să devină, în schimb, doctor de animale. Polynesia, papagalul, stătea la geam și privea ploaia, în timp ce își cânta singură un cântec marinăresc. Se opri din cântat și deveni atentă la discuție.

- Vezi tu, doctore, continuă Măcelarul-pisicilor, te pricepi la animale mai bine decât toți veterinarii de-aici. Cartea pe care-ai scris-o despre pisici e minunată! Eu unul nu știu nici să citesc și nici să scriu, căci altfel aș scrie câteva cărți. Dar soția mea, Theodosia, e învățată și ea mi-a citit cartea ta. Ei bine, e minunată, asta-i tot ce pot spune, minunată! Parcă ai vorbit în ea din perspectiva unei pisici. Știi cum gândesc felinele. Și, fii atent, poți face o grămadă de bani din doftoricirea animalelor, știi? Vezi tu, eu ți-aș trimite toate bătrânelele care au câini și pisici bolnave, iar dacă nu se îmbolnăvesc destul de repede, aș putea pune ceva în carnea pe care le-o vând, ca să se îmbolnăvească, înțelegi?

- O, nu, spuse doctorul repede, să nu faci asta!
Nu e drept!

- Ei, nu ziceam bolnave rău, doar un pic, cât să pară apatice. Dar poate că nu te pricepi așa de bine la animale. Se îmbolnăvesc oricum, că bătrânele le dau prea mult să mănânce și uite, ar veni la tine toți țăranii care au un cal șchiop sau miei slabi. Fă-te veterinar!

După ce plecă Măcelarul-pisicilor, papagalul veni în zbor de pe pervaz pe masa doctorului și spuse:

- Omul ăla are dreptate. Asta trebuie să faci. Fă-te veterinar, renunță la oameni, dacă nu au destul creier să vadă că ești cel mai bun doctor din lume. Ai grijă de animale în schimb, căci ele vor afla curând despre tine. Fă-te doctor de animale!

- Sunt destui doctori de animale, spuse John și așeză ghivecele pe pervazul ferestrei, ca să le ude ploaia.

- Da, chiar sunt mulți, spuse Polynesia. Dar niciunul dintre ei nu-i bun de nimic. Ascultă, doctore, îți spun un secret. Știai că animalele vorbesc?

- Știam că papagalii vorbesc, răspunse el.

- Ei, noi, papagalii, vorbim două limbi, limba oamenilor și pe cea a păsărilor, îi explică ea mândră. Dacă eu zic „Polly vrea un biscuit”, tu înțelegi. Dar i-auzi: Ka-ka oi-ee, fee-fee?

